

Színek Tengere

Élt egyszer három jó barát. Egy Focista, egy Vadászgörény és egy Tündér. Mindahányan a Fekete-fehér bolygó lakói voltak. Na már most, ezen a bolygón minden csupa fekete- fehér színű volt. Fekete- fehér pepita mintások voltak a házak, a fák, még a víz is. Egy napon a jó barátok elindultak az erdőbe elültetni egy fekete- fehér kis fát. Ahogy a gödröt ásták, egyszer csak egy fekete dobozt találtak. Abban a dobozban egy fehér papíron egy titkos térképet és egy üzenetet találtak. Az üzenetben azt írták, hogy a térkép egy olyan tenger helyét jelöli, amelyben ha valaki megfürdik, színessé változik. A három jó barát hallott már a színekről, régi mesékben, de igazából el sem tudták képzelni, hogy milyenek is azok a színek. A kék, sárga, zöld, lila, narancs és piros szín semmit nem jelentett nekik, mert még soha sem látták azokat. Bátorságot gyűjtöttek és elhatározták, hogy megkeresik azt a varázstengert.

A térképet követve az út a Békák földjén át vezetett. Nemsokára temérdek fekete- fehér béka gyűlt össze és brekegve kísérték a barátokat vezetőjük, a hatalmas Nagy Varangy elé. Ilyen óriási és csúnya fekete varangyot a barátok még sosem láttak. Tisztelettudóan meghajoltak előtte és elmondták, hogy hova is igyekeznek.

- A Színek Tengerét keresitek ? – Tudjátok nagyon régen itt is színes volt minden. De történt egyszer, hogy egy földönkívüli faj meglátogatta a bolygónkat. Nekik csak két szín tetszett, ezért valamivel megmérgezték a vizeinket, amelyek abban a pillanatban fekete-fehér színűvé változtak. S mivelhogy a víz minden élőlény számára nélkülözhetetlen, amikor valaki, vagy valami hozzáért a vízhez, minden más szín azonnal eltűnt róla.

A Nagy Varangy szemében furcsa fény villant és így folytatta:

- A Békák földjét azonban nem lehet csak úgy elhagyni. Egyikőtöknek teljesíteni kell egy próbát. Focista! Fuss 10 kört a világ körül egyetlen perc alatt!

A három jó barát összenézett, ilyet sem hallottak még. A Focista megköszörülte a torkát, s nagy bátran azt kérdezte:

- Nem válthatnánk ki valami mással ezt a próbát?
- Nos, van valami, de az szinte lehetetlen. Hozzatok el egy színt nekünk!

A három jó barát megígérte, hogy mindent megtesznek azért, hogy teljesítsék a Varangy kívánságát, majd búcsúztak és továbbindultak.

Mentek hegyen völgyön át, míg elérkeztek a Fekete-fehér királynő földjére. A királynő nem igazán szerette a látogatókat, így fekete hollói azonnal körbevették a jövevényeket és úrnőjük színe elé vitték őket.

A három jó barát illedelmesen letérdelt a trónuson ülő úrnő elé és elmondták neki is, merre vezet útjuk.

- Régen az én földemen is voltak színek. De egy napon a birodalmamat átszelő folyó vize fekete-fehérré változott és elvette minden mástól is a többi színt.

A királynő koppantott hármat trónszékének karfáján és így szólt:

- Az én királyságomat azonban nem lehet csak úgy elhagyni. Próbára teszem egyikőtöket. Vadászgörény! Szagold ki nekünk, hogy hol rejtőzik a zöld szín!

A három jó barát ijedten összenézett, mert hát ki hallott már ilyet? A Vadászgörény előrelépett, nyelt egyet és azt kérdezte:

- Nem válthatnánk ki valami mással ezt a próbát?

A királynő szeme haragosan felvillant, de aztán a pillantása elhomályosult és azt válaszolta:

- Nem bánom. Akkor kérek valami lehetetlent. Hozzatok nekem el egy színt!

A kis csapat megígérte, hogy mihamarabb teljesítik a kérést, majd elkészöntek és tovább vándoroltak.

Egy hatalmas fekete erdőn haladtak keresztül, majd elérkeztek a Boszorkányok földjére. Sok helyen sűrű fekete füst gomolygott és nemsokára gúnyos kacajok hangoztak a levegőből. Felnéztek és egy nagy csapat boszorkányt pillantottak meg szakadt fekete ruhákban, seprűkön lovagolva. Egy-egy vén banya felkapta és maga mögé ültette a Focistát, a Vadászgörényt és a Tündért, s egyenesen a Főboszihoz repültek velük. A Főboszi egy rettenetesen vén és bibircsókös boszorkány volt, aki mikor meglátta a hivatlan vendégeket, kinyújtotta feléjük göcsörtös mutatóujját és kivillantotta megmaradt két fogát.

- Betolakodók! Jók lesznek vacsorára!
- Sajnáljuk, hogy engedély nélkül léptünk a földetekre, de a Színek Tengeréhez erre fele vezet az út - szólt gyorsan a Tündér.

A Főbanya visszahúzta kezét és izgatottan megnyalta a száját:

- A Színek Tengeréhez? – recsegte, majd a távolba merengve így szólt:
- Régen itt is voltak színek. Igen, igen a bájitalok milyen csodálatos színben pompáztak. De az egyik főzet keverésekor valahogy a főzet színe fekete –fehérre változott. Olyan gombát főztem bele, amelyet mint később kiderült a Fekete-fehér királyné földjét is átszelő folyó mérgezett vizével locsolgattam. Alighogy a jókora üst főzet elkészült, az üstöt véletlenül meglöktem, s az azon nyomban szétfolyt. Volt olyan szín, ami azonnal, volt olyan, ami nem sokkal később tűnt el.

A banya tekintete a barátokra tévedt. – Nem bánom nem lesz belőletek vacsora, de a földünket csak egy próba teljesítése után hagyhatjátok el. Tündér! Hozz le nekem egy aranyos kis felhőt az égből!

A jó barátok most is összenéztek. Felhőt fogni? Hogyan?

- Nagyra becsült Főbanya! – szólalt meg tisztelettudóan a Tündér. – Nem válthatnánk ki valami mással ezt a próbát?

A banyának rettenetesen tetszett, hogy ő nagyra becsült, ezért legyintve így válaszolt:

- Na, jól van, akkor hozzatok nekem el egy színt!

Rendben! - bólintott egyszerre a három jó barát. Intettek és mentek is tovább, amerre a térkép mutatta. Hirtelen sűrű fekete eső hullott az égből. Mivel nem volt esernyőjük, az eső ellen a barátok elkezdtek szaladni.

Már egy jó ideje futottak, mikor egy homokos tengerpartra értek. Megtorpantak, mert az eső itt már nem esett és csodálatos látvány tárult a szemük elé. A kék ég, a zöld növények a Nap sárga sugarai, a világosbarna homok és a tenger, ami a létező összes szín árnyalatában hullámzott. Önfeláldozóan beszaladtak fürödni a kellemesen meleg vízbe, majd kijöttek a partra. Ámulva nézték a másikat, úgy mintha még sosem látták volna egymást. A Focista meze kék színű volt, benne a hetes szám, a nadrágja szintén kék. S lábán az eddigi, fekete- fehér cipője rózsaszín-zöld színeket öltött. A Vadászgöreyen is a Focistához hasonló kék mez volt a hetes számmal, kis cipője viszont lila árnyalatúvá változott. A Tündér ezüst- arany ruháskában és sötétlila cipőben pompázott. Örömben megfogták egymás kezét és körbe-körbe szökdécselve, kacarásztak. Nemsokára mindhármukat átjárta egy érzés és a színe az egész testüket elöntötte belülről. Ez a szín a piros volt. A szeretet színe.

Ettől kezdve, amihez csak hozzáértek az nyomban színessé változott. A három jó barát elindult hát és elvitte a színeket szerte a világban. Ahol szükség van rájuk, ott még ma is felbukkannak.

Angry Birds csapat